

Jeffrey Archer

O DUZINĂ
DE TERTIPURI

editura rao

CUPRINS

O judecată nedreaptă	9
Chilipirul*	73
Brațul drept al lui Dougie Mortimer*	89
Incident la graniță*	111
Viziune în tunel*	127
Lustragiul*	147
Nu vei ajunge să regreți*	177
Nu te opri pe autostradă*	193
Nu este de vânzare	207
Calul troian*	231
Ochi pentru ochi*	247
Plăcerea unora...	261

* Povestirile ale căror titluri sunt însotite de câte un asterisc se bazează pe întâmplări reale (unele dintre ele, mult îmbogățite). Celealte sunt produsul imaginației mele.

J.A.
iulie 1994

O JUDECATĂ NEDREAPTA

Nu prea știu cum să încep. Dar dați-mi voie să vă explic mai întâi cum se face că am ajuns la închisoare.

Procesul durase opt/sprezece zile și, din clipa în care judecătorul intrase în sala tribunalului, băncile fuseseră ocupate în întregime. Jurații tribunalului din Leeds deliberau de două zile și se zvonea că nu se puteau înțelege cu niciun chip. De pe banca avocaților se auzeau deja comentarii privind unele jurii anulate și unele procese rejudicate, căci trecuseră mai mult de opt ore de când judecătorul Cartwright îi comunicase primului jurat că nu mai era necesar ca verdictul să fie unanim: o majoritate de zece la doi ar fi suficientă.

Deodată, de pe coridoare se auzi un zumzet și membrii juriului intrără, ocupându-și în liniște locurile. Ziariștii și publicul se năpustiră înapoi în sala de judecată. Toate privilegiile erau aținute asupra primului jurat, un omuleț corpulent, cu o înfațire plăcută, îmbrăcat într-un costum la două rânduri, cămașă în dungi și papion, care încerca să arate cât mai solemn cu putință. Părea genul de individ cu care, într-o situație obișnuită, mi-ar fi plăcut să golesc o halbă de bere la cărciuma din colț. Dar nu mă aflam deloc într-o situație obișnuită.

Pe când urcam treptele spre boxa acuzatului, privirea mi s-a oprit asupra unei blonde drăguțe care, de când începuse procesul, în fiecare zi, șezuse la balcon. M-am întrebat dacă asista la toate procesele cu crime de senzație sau fusese atrasă, în mod

deosebit, de acesta. Nu păream să o interesez deloc și, asemenea întregii asistențe, își concentrase toată atenția asupra primului jurat. Grefierul, purtând perucă și o robă lungă, neagră, se ridică și citi de pe un cartonaș cuvintele pe care bănuiesc că le știa pe dinafără.

– Rog pe primul jurat să se ridice în picioare.

Omulețul cel gras, plăcut la înfățișare, se ridică încet de la locul lui.

– Vă rog să-mi răspundeți la întrebare prin da sau nu. Membri ai juriului, ați ajuns la un verdict acceptat de cel puțin zece dintre dumneavoastră?

– Da, am ajuns.

– Membri ai juriului, îl considerați pe acuzat vinovat sau nevinovat?

În sală se lăsa o tacere mormântală.

Ochii mei erau ațintiți asupra primului jurat, cel cu papionul colorat. Își drese glasul și spuse:

– ...

L-am întâlnit prima oară pe Jeremy Alexander în 1978, la un seminar de instruire a oamenilor de afaceri organizat de Confederația Industriei Britanice. Cincizeci și șase de societăți particulare britanice care doreau să se extindă în Europa veniseră să învețe despre sistemul legislativ al Comunității Europene. Pe vremea când m-am înscris la seminar, Cooper's, societatea pe care o conduceam, poseda 127 de autovehicule de mărimi și tonaje diferite și se dezvolta repede, devenind una dintre cele mai mari companii particulare de transport de mărfuri din Anglia.

Tatăl meu înființase firma în 1931, începând cu trei vehicule – dintre care două trase de cai – și cu o limită admisă în depășirea contului de zece lire, la filiera locală a băncii Martins. Când am devenit Cooper și Fiul, în 1967, societatea avea șapte-sprezece mașini, pe patru sau mai multe roți, și transporta mărfuri în tot nordul Angliei. Dar bătrânul se încăpățâna să-și mențină limita minusului în bancă la zece lire.

Odată, în timpul unei scăderi a cererii pe piață, mi-am exprimat părerea că ar trebui să ne extindem aria de acțiune,

poate chiar de pe continent. Dar tata nici nu voia să audă de aşa ceva. „Nu merită să riscăm“, mi-a spus el. Nu avea încredere nici măcar în cei care se născuseră mai la sud de râul Humber, ce să mai vorbim de aceia care trăiau dincolo de Canalul Mânecii. „Dumnezeu trebuie să fi avut motive serioase ca să fi pus o fâşie de apă între noi“, au fost ultimele lui cuvinte în legătură cu acest subiect. M-ar fi pufnit râsul dacă nu mi-aş fi dat seama că într-adevăr credea în ceea ce spunea.

Când s-a pensionat, în 1977 – la șaptezeci de ani, fără prea mare tragere de inimă –, am preluat conducerea și am început să aplic unele idei la care mă gândisem în ultimii zece ani, cu toate că ştiusem că tata nu le-ar fi acceptat niciodată. Europa ar fi fost numai începutul în planurile mele de extindere a firmei: peste cinci ani aş fi dorit să devinem o societate pe acțiuni. Mi-am dat seama că aveam nevoie de o limită admisă a minusului în bancă de cel puțin un milion de lire și că, prin urmare, trebuia să ne mutăm contul la o bancă ale cărei interese nu se limitau la comitatul Yorkshire.

Cam pe vremea aceea am auzit de seminarul de la Bristol și m-am înscris.

A început într-o vineri, cu un discurs al președintelui secției europene a CIB. După aceea delegații s-au împărțit în opt grupuri de lucru, fiecare condus de un expert în sistemul legislativ al Comunității. Grupul meu era condus de Jeremy Alexander. L-am admirat din clipa în care a început să vorbească. De fapt, nu aş exagera dacă aş spune că am început să îl venerez. Avea o mare siguranță de sine și, după cum urma să mă conving, putea să argumenteze în mod convingător fără niciun efort, indiferent în ce domeniu, fie că era vorba de codul lui Napoleon sau de calitatea inferioară a vatelinei englezesti.

Ne-a ținut o lecție de o oră despre diferențele fundamentale de practică și procedură dintre diferitele state membre ale Comunității, apoi ne-a răspuns la întrebările privind codul legislativ comercial și cel al societăților particulare, găsind chiar timpul să ne explice semnificația Rundei Uruguay. La fel ca mine, toți ceilalți membri ai grupului luau tot timpul notițe.

Cu câteva minute înainte de ora unu am luat o pauză de prânz și eu am reușit să ocup un loc lângă Jeremy. Începusem deja să mă gândesc că era persoana ideală care m-ar fi putut sfătui cum să-mi pun în aplicare ambițiile europene. Ascultându-l vorbind, în timp ce ne înfruptam din plăcinta cu carne și ardei roșii, mă tot gândeam că, deși aveam aceeași vîrstă, provineam din medii sociale complet diferite. Tatăl lui Jeremy, care era bancher, scăpase din Europa de Est cu câteva zile înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. S-a stabilit în Anglia, și-a luat un nume englezesc și și-a trimis fiul să studieze la Westminster. De acolo Jeremy s-a dus la King's College, la Londra, unde a studiat dreptul, promovând cu rezultate excelente.

Tatăl meu, născut în Yorkshire Dales, era un om care se ridicase prin propriile eforturi și insistase să mă las de învățatură de îndată ce am reușit să termin clasa a zecea. „Am să te învăț mai multe despre lumea adevărată într-o lună decât ai putea să îneveți de la șoareci și aia de bibliotecă într-o viață“, obișnuia să spună. Am acceptat, fără discuție, punctul lui de vedere și, la câteva săptămâni după ce am împlinit șaisprezece ani, am abandonat școala. A doua zi dimineață m-am dus la Cooper's și am început să lucrez ca ucenic. Acolo mi-am petrecut primii trei ani la garaj, sub privirea atentă a lui Buston Jackson, șeful de atelier, care m-a învățat cum să demontezi mașinile firmei și mai ales cum să le montez la loc.

După ce m-am calificat la secția de ateliere, am trecut la contabilitate. Acolo am învățat să calculez prețuri și să încasez datorii neplătite la timp. La câteva săptămâni după ce împlinisem douăzeci și unu de ani mi-am luat carnetul de conducere pe mașini de tonaj greu, pentru transportul de mărfuri, și în următorii trei ani, am străbătut în lung și în lat nordul țării, distribuind tot felul de produse, de la păsări de curte la ananas, pentru clienții noștri din cele mai îndepărtate colțuri ale Angliei. În timpul acesta, Jeremy lucra la teza lui de masterat despre dreptul napoleonian la Sorbona.

Când Buster Jackson a ieșit la pensie, am fost mutat înapoi la garaj ca să preiau conducerea atelierelor. Jeremy era la Hamburg și își scria teza de doctorat despre interdicțiile comerciale

înternaționale. Când a părăsit, în cele din urmă, lumea academică și a început să lucreze ca partener al unei firme de avocați consultanți în domeniul comercial din centrul Londrei, eu mă aflam la capătul a opt ani de muncă de simplu salariat.

Deși în timpul seminarului Jeremy mă impresionase, dincolo de amabilitatea lui de suprafață detectasem o combinație explozivă de ambiiție și snobism intelectual pe care tata ar fi tratat-o cu neîncredere. Mi-am dat seama că acceptase să țină seminarul numai pentru că sperase că în viitor, cândva, unul dintre noi îi va putea fi de ajutor. Acum realizez că încă de la prima noastră întâlnire bănuise că, în cazul meu, ajutorul ar fi putut fi de neprețuit.

Vârsta sa mai fragedă și talia mai suplă nu-mi schimbară părerea despre el. Fără a mai vorbi de faptul că, în acel sfârșit de săptămână, cea mai atrăgătoare femeie din grup și-a petrecut noaptea de sâmbătă în patul lui.

Ne-am întâlnit duminică dimineață să jucăm squash și m-a alergat până am devenit o cârpă, deși el nu părea nici măcar să fi transpirat.

– Trebuie să ne mai vedem, spuse el pe când ne îndreptam spre dușuri. Dacă într-adevăr ai de gând să te extinzi în Europa, aş putea să te ajut.

Tata mă învățase să nu fac niciodată greșeala de a-mi imagina că, în mod obligatoriu, prietenii și colegii erau totuși (adesea dădea ca exemplu guvernul). Prin urmare, cu toate că nu-mi plăcuse, la sfârșitul săptămânii, înainte de a pleca din Bristol, m-am asigurat că mă aflam în posesia numerelor de telefon și de fax ale lui Jeremy.

Duminică seara m-am urcat în mașină și m-am întors la Leeds. Când am ajuns acasă, am urcat repede scările și m-am așezat în dormitor, lângă soția mea încă adormită, delectând-o cu relatarea acelui sfârșit de săptămână care se dovedise atât de folositor.

Rosemary era a doua mea soție. Cea dintâi, Helen, învățase la Liceul de fete din Leeds în perioada în care eu mergeam la o altă școală din apropiere. Cele două școli aveau aceeași sală de gimnastică și m-am îndrăgostit de ea la treisprezece ani, pe când o urmăream jucând baschet. Găseam mereu o scuză ca să

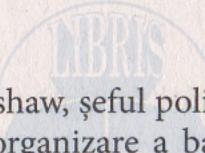
mă învârt pe acolo cu speranța că am să-i pot zări pantalonii de sport albaștri atunci când sărea și trimitea mingea, fără greș, direct în coș.

Școlile noastre participau împreună la diverse activități, aşa că am început să mă interesez de cercul de teatru, cu toate că nu știam să joc. Eram prezent la dezbateri fără să scot o vorbă. M-am înscris în orchestra noastră comună și am ajuns, în cele din urmă, să cânt la trianglu. După ce am părăsit școala și am început să lucrez la garaj, n-am încetat să mă văd cu Helen, care își vedea mai departe de învățătură. În ciuda pasiunii pe care o făcusem pentru ea, nu am făcut dragoste înainte ca amândoi să împlinim optsprezece ani și nici după aceea nu am rămas cu impresia clară că între noi se petrecuse ceva deosebit. După șase săptămâni mi-a spus, plângând în hohote, că rămăseșe însărcinată. Ne-am căsătorit în grabă, cu toată împotrivirea părinților ei, care speraseră că își va continua studiile mergând la universitate. Dar întrucât știam că în afara ei nicio fată nu-mi va stârni interesul, m-am bucurat în sinea mea de rezultatul imprudenței noastre.

Helen a murit în noaptea de 14 septembrie 1964, dând naștere fiului nostru, Tom, care i-a supraviețuit numai cu o săptămână. Am crezut că nu-mi voi mai reveni niciodată, și de fapt nici nu sunt sigur că am făcut-o. După moartea ei n-am mai fost în stare să mă apropii de vreo femeie ani de zile și mi-am investit toată energia în treburile firmei.

După funeraliile soției și ale fiului meu, tata, care nu era o fire sentimentală și ușor impresionabilă – asemenea oameni n-ai să găsești în comitatul Yorkshire –, a dovedit o sensibilitate și o căldură pe care nu i le bănuisem până atunci. Obișnuia să mă sune destul de des seara, să vadă ce mai fac, și insista să-l însoțesc în mod regulat în loja directorilor, la stadionul Elland Road, să-i urmăresc jucând pe Leeds United în fiecare sămbătă după-masă. Înțelegeam pentru prima oară de ce, după douăzeci de ani de căsnicie, mama încă îl adora.

Patru ani mai târziu am întâlnit-o pe Rosemary, la un bal dat cu ocazia deschiderii Festivalului de Muzică din Leeds. Nu era tocmai genul meu de petrecere, dar, întrucât Cooper's ocupașe o pagină întreagă din program cu o reclamă și colonelul

Kershaw, șeful poliției din comitat și președintele comitetului de organizare a balului, ne invitase să-l însoțim ca oaspeți, n-am avut de ales. M-am îmbrăcat în fracul pe care altfel îl pun destul de rar și m-am dus cu părinții mei la bal.

Am fost așezat la o masă cu numărul 17, alături de o domnișoară Kershaw, care se dovedi a fi chiar fiica șefului poliției. Era îmbrăcată elegant, într-o rochie albastră, fără bretele, care-i scotea în evidență bustul atrăgător. Avea părul roșcat, tuns scurt, și un zâmbet care m-a făcut să simt că eram prietenii de-o viață. Mi-a spus, în timp ce consumam ceva descris în lista de bucate ca „avocado cu mărar”, că de puțin timp era absolventă a Universității din Durham, Secția de engleză, și nu prea știa ce să facă mai departe.

– Nu vreau să fiu profesoară, a spus ea, și sunt sigură că nu mi s-ar potrivi nici rolul de secretară.

Am continuat să discutăm astfel în timpul felului doi și trei, fără să dăm nicio atenție celor din jurul nostru. După cafea, m-a dus pe ringul de dans, unde a continuat să-mi explice cât de greu este să-ți cauți de lucru când ai tot felul de obligații sociale.

Am fost flatat de faptul că fiica șefului poliției îmi dădea atâtă atenție și, ca să fiu sincer, nu am luat-o în serios când, la sfârșitul seratei, mi-a șoptit la ureche:

– Trebuie să ne mai vedem.

Dar câteva zile mai târziu m-a sunat și m-a invitat să iau prânzul în duminica respectivă, împreună cu părinții ei, în casa lor de la țară.

– Și pe urmă am putea face o partidă de tenis. Știi să joci tenis, nu-i aşa?

M-am urcat în mașină și m-am dus la Fenton în duminica aceea. Am aflat astfel că reședința familiei Kershaw arăta exact aşa cum îmi imaginase: mare și părăginită. O descriere care i s-ar fi potrivit foarte bine și tatălui lui Rosemary. Totuși, el se dovedi a fi un om destul de simpatic. Mama părea mai greu de mulțumit. Era de loc de undeva din Hampshire și îi venea greu să ascundă că, deși eram potrivit pentru donații filantropice ocazionale, nu eram cel mai potrivit comesean pentru o zi de duminică. Rosemary nu dădea nicio atenție

remarcilor ei sarcastice și continua să discute în legătură cu munca mea.

Pentru că toată după-amiaza a plouat și nu am mai putut juca tenis, Rosemary își folosi timpul încercând să mă seducă în micuțul pavilion din spatele terenului de tenis. La început ideea de a flirta cu fiica șefului de poliție m-a cam neliniștit, dar, în curând, m-am adaptat noii situații. Totuși, după câteva săptămâni, am început să mă întreb dacă nu reprezentam pentru ea doar un fel de fantezie erotică. Până când a început să vorbească de căsătorie. Doamnei Kershaw îi venea greu să-și ascundă dezgustul provocat de ideea că i-aș putea deveni ginere. Dar se dovedi că părerea ei conta prea puțin. Rosemary rămase, implacabilă, pe poziție. Ne-am căsătorit după opt-sprezece luni.

Peste două sute de invitați au fost prezenți la nunta fastuoasă de la biserică parohială St. Mary. Dar trebuie să mărturisesc că, privind-o pe Rosemary înaintând spre altar, nu mă puteam gândi decât la prima mea ceremonie de căsătorie.

Un timp Rosemary a încercat din răsputeri să fie o soție exemplară. Se implica în problemele firmei, învăța numele tuturor angajaților, s-a împrietenit chiar cu unele dintre nevestele celor din administrația companiei. Dar eu munceam zi și noapte și mă tem că nu-i puteam acorda atenția necesară. Pentru că, aş vrea să înțelegeti, Rosemary își dorea o viață alcătuită din vizite regulate la Grand Theatre și Opera North, urmate de dineuri cu prietenii de prin partea locului care să țină până la ziuă, în timp ce eu preferam să lucrez la sfârșit de săptămână și să mă bag în pat, aproape în fiecare seară, pe la ora unsprezece. Rosemary realiza că nu eram soțul din titlul piesei lui Oscar Wilde, la care tocmai mă dusesem și ațipisem în timpul actului doi.

După patru ani în care nu își făcuse apariția niciun copil, nu pentru că Rosemary nu s-ar fi dovedit activă chiar și în pat, drumurile noastre au început să se despartă. Dacă începuse să aibă amanți (eu în orice caz călcam pe de lături de câte ori aveam ocazia), o făcea, oricum, cu discreție. și apoi îl întâlnii pe Jeremy Alexander.